ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΛΗΨΙΝ

Τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Λόγος β΄.

Ἡ μὲν τῆς ἀναστάσεως μνήμη, τὰ κατὰ τοῦ θανάτου τοῖς ἀνθρώποις χαρίζεται νικητήρια· ἡ δὲ παροῦσα πανήγυρις πρὸς οὐρανὸν ἀνάγει τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὰς ἐν γῇ διατριβὰς ἀλλάξασα, τὸν οὐρανὸν βατὸν τοῖς ἀνθρώποις ἐργάζεται. οὐ γὰρ ἐχρῆν τὸν θάνατον κεκρατηκότα, πάλιν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀφιέναι τοῖς τοῦ θανάτου χωρίοις αὐλίζεσθαι. νῦν μοι μέγα φρονεῖν ἀληθῶς κατὰ τῆς διαβολικῆς τυραννίδος ἐπέρχεται, ὅταν ἴδω σήμερον τοῦ ἐμοῦ γένους τὴν ἀπαρχὴν ἐν οὐρανοῖς βασιλεύουσαν. νῦν πέπτωκε τοῦ πολεμίου τὸ κράτος, ἀπέλιπε τοῦ διαβόλου τὰ μηχανήματα. οὐκ ἔτι ταῦτα Παράδεισος ὦ διάβολε, οὐδὲ φυτοῦ τέρψις πρὸς ἀπάτην θηρεύουσα, ἵνα πάλιν λύσας μου τοῦ νόμου τὸν φόβον, κυρώσῃς τὸν θάνατον. οὐκέτι, γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ, ἀκούω. ἀλλ' εἰ καὶ γῆ εἶ, πρὸς οὐρανοὺς ἀπελεύσῃ διὰ τὴν τοῦ ἀνάγοντος ἀγαθότητα. καταλιμπάνω τὸ τῶν ἁμαρτημάτων χωρίον, παραχωρῶ σοι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐπάχθην, ἀφ' ἧς ἐξάφθην. εἰς οὐρανὸν μετοικίζομαι τῆς σῆς ἀπάτης ἐλεύθερος. πάλαι μέν σοι φυτὸν πρὸς τὴν τοῦ Ἀδὰμ αἵρεσιν ἤρκεσεν, ὅτε πλήξας τῷ τοῦ ξύλου καρπῷ τὸν πρωτόπλαστον, ἔξω γενέσθαι τῆς τοῦ Παραδείσου τρυφῆς κατηνάγκασας. νῦν δὲ κἂν πᾶσαν κενώσῃς τὴν φαρέτραν, κατὰ σεαυτοῦ φέρεις τῶν τοξευμάτων τὰ βλήματα. ποῦ σοι λοιπὸν διάβολε, παλαιᾶς ἀπάτης τὰ μηχανήματα; ποῦ σοι ὁ σοφιζόμενος ὄφις, ἵνα τὴν Εὔαν χωρίσῃ τοῦ Παραδείσου, τὸ, ᾗ δ' ἂν ἡμέρᾳ φάγητε, ἔσεσθε ὡς Θεοὶ, προσφθεγγόμενος; γέγονάς μοι τῶν ἀγαθῶν προφήτης ἀκούσιος. αἷς γὰρ πρὸς ἀπάτην ὑποσχέσεσιν ἐχρήσω,

ταύ·

ταύτης διὰ πραγμάτων ἐκέρδανα. γέγονέ μοι τῆς ἐπαγγελίας ἡ φαντασία, διὰ τῆς πείρας ἀλήθεια. ὢ θαυμάτων ἀπίστων καὶ ξένων τῆς φύσεως. οἷς ὁ Παράδεισος ἀπεκλείσθη, τούτοις ὁ Οὐρανὸς ἀνεῴχθη. ὁ πρὸ βραχέος ἐπὶ Πιλάτου κρινόμενος, σήμερον ἐν οὐρανῷ κριτὴς ἐνθρονίζεται. ὁ παρὰ Ἰουδαίων γελώμενος, κάθηται τίμιος. ὁ ταῖς Ἰουδαϊκαῖς ἀκάνθαις τὴν κεφαλὴν στεφανούμενος, θεϊκῆς ἀξίας διαδήμασι σφίγγεται. ὢ ποσάκις ἡ τοῦ Δαβὶδ κιθάρα τὰ παρόντα ἐθέσπιζεν; εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. νῦν ἀληθῶς γέγονε τὰ χρήσματα πράγματα, καὶ ἃ πρότερον ἰδεῖν ἐν μέλεσιν ἐπεθύμησε, σήμερον εἶδεν ἐν πράγμασι. καὶ γέγονε μελῳδὸς ὁ πύργος οὐρανὸς, τὸν παρ' ἐκείνῳ μνημονευόμενον τοῖς νώτοις ὑποδεχόμενος. Καίτοι καὶ παρ' αὐτὸν τὸν τόκον οὐρανὸς ἐπὶ τικτομένῳ δι' ἀστέρος ἐπέκυπτεν, ὥσπερ ἐπειγόμενος καὶ πρὸ καιροῦ δέξασθαι τὸν ἐν σπηλαίῳ κρυπτόμενον, ἀλλ' ἔδει τοὺς τῆς οἰκονομίας καιροὺς καὶ ὅρους φυλάττεσθαι. ἐμοὶ μὲν θαυμάζειν ἐπέρχεται, πῶς τὴν τοῦ σταυροῦ αἰσχύνην εἰς εὐδοξίαν μετέβαλε; πῶς τὴν Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγανάκτησιν εἰς μεγίστην εὐμένειαν ἤνεγκεν; ἔπλασεν ἡμᾶς χερσὶν οἰκείαις ὁ Θεὸς, τρυφῆς αὐτοσχεδίου κτήτορας ἔδειξε, τρυφῆς ἐξουσίαν, γῆς ὑπουργίαν ἔδωκεν, ἀέρος δουλείαν, θαλάττης εὐπορίαν παρέσχετο, ἡλίου βολὰς, σελήνης αὐγὰς, ἀστέρων φορὰς, ζώων πάντων ὑποταγάς. παρῆλθέ τις ἐν μέσῳ πολέμιος διαβάλλων εἰς φθόνον Θεὸν, ἔπεισεν ἀπατῶν, γίνεται τῆς ἐκείνου μερίδος ὁ ἀπατώμενος, ἀντιθείας ἐνόσησε πάθος, συνέθετο λάθρα κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐκτείνει τὴν χεῖρα κατὰ τῶν τοῦ Θεοῦ προσταγμάτων. ἐπιφαίνεται Θεὸς, ἐλέγχει τὰς παρανόμους ἐλπίδας. φεύγει τὴν θέαν ἡ τοῦ γένους ἀρχὴ, καὶ παραιτεῖται τὸν ἔλεγχον. ὑπὸ δένδρον κρύπτεται, φοβουμένη τὸν κτύπον ἡ παρανόμως φαγοῦσα θεόπτης. Τῆς οὖν ἀξίας γυμνώσας Θεὸς, τοῦ Παραδεί-

Ε.Γ.Λ. της Σ.Τ.Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ου ἀπωθεῖται τὸν ἄνθρωπον, μονονουχὶ τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀποφθεγγόμενος· οὐκ ἐπὶ ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ἐτεκτηνάμην ἐγώ. οὔτε γὰρ ταῦτα ἐν ταῖς χερσί μου ταύταις διέπλασα, τὸν πηλὸν εἰς φύσιν μεταμορφώσας. σὺ δὲ ἣν ἔλαβες παρ' ἐμοῦ χεῖρα καὶ τῆς ἐμῆς ἐξετοίχας ἐντολῆς. Καὶ γέγονας διαβόλου συμμύστης, καὶ τοῦ ποιητοῦ συμφρυαξάμενος. τοιγαροῦν ἔξιθι τῆς ἀξίας, ἐντίμου χωρίου μεθίστασο. γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ. ὑπόστρεφε πρὸς αὐτήν, τὰ παρ' αὐτὸν φαντασθείς· ἀνακαμπτέτω πάλιν ἡ φύσις, μάθε μητέρα τὴν γῆν, θανάτῳ πρὸς αὐτὴν παραπεμπόμενος. ταῦτα τῆς διαβολικῆς ἀπάτης τὰ ἔπαθλα. ταῦτα τῆς τοῦ ὄφεως ἀρχῆς τὰ γνωρίσματα. τοῦτο τὸ ἐλεεινὸν δρᾶμα συνεισῆλθε τῇ φύσει. ἀλλ' οὐκ ἄχρι παντὸς ἠνέσχεν ὁ δημιουργὸς, ὁρῶν τὸ δημιούργημα συντριβόμενον. ᾤκτειρε δὲ αἰδουμένην καὶ πενθοῦσαν τὴν φύσιν, καὶ ἠλέησε τὴν ἐν τῇ κτίσει πλανωμένην εἰκόνα. τί οὖν ποιεῖ; πλάττει πάλιν ἕτερον Ἀδάμ, ἐκ τῆς φύσεως ἐγείρων προστάτην τῇ φύσει, καὶ χοῦν ἐκ Παρθένου δανεισάμενος, μορφοῖ πρὸς ἀληθεστέραν εἰκόνα, ἐν ἑαυτῷ τὸ πλαττόμενον ἔμβρυον πλάττει, καὶ μένει στολὴν ὑφαίνων ἐν μήτρᾳ, ὡς ἐν θαλάμῳ βασιλικῷ ἐνδύεται τὴν εἰκόνα, ἵνα τῆς εἰκόνος περιέλῃ τὴν γύμνωσιν. ἔδειξε γὰρ ἀπάτης ἰσχυρότερον καὶ ἁμαρτίας ἀνώτερον· ἀθάνατον καὶ μετὰ θάνατον, καὶ λυτῆρα τάφων ἐν τάφῳ γενόμενον, καὶ ἀθανασίᾳ στεφανώσας σήμερον εἰς Οὐρανὸν ἀνεκόμισε. κοινὸν ἐγκαλλώπισμα τῇ κτίσει τὴν τῆς φύσεως ἀπαρχὴν δωρησάμενος. ἆρ' οὖν, εἴποι τις ἄν, ὡς τότε θυμῷ μὲν κρατούμενος ὁ δημιουργὸς, παρὰ πόδας οὔσης τῆς παραβάσεως, τὴν εἰκόνα ἐβδελύττετο, καὶ μισήσας τὴν γνώμην, τὴν φύσιν κατεδικάζετο. νῦν δὲ χρόνῳ μεταμαθὼν τὴν ἀγανάκτησιν, μαλαχθέντος τοῦ θυμοῦ, τὸν ἠδικηκότα φιλανθρωπεύεται; οὐμενοῦν. οὔτε γὰρ ἐκεῖνα θυμός, οὔτε ταῦτα μεταμέλεια πάθους χαρίζεται. ἀλλ' ἄνωθεν ὁρῶν, τάξιν βραβεύει τοῖς πράγμασιν. ὁρῶν γὰρ τῇ τοῦ θανάτου καταδίκῃ

τὴν

τὴν φύσιν ὀκλάζουσαν, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ὠδίνων ἕτοιμον τὸν τάφον διάδοχον, καὶ πλοῦτον τοῦ ᾅδου γινομένην τῶν ἀνθρώπων τὴν θήραν, καὶ καθημέρας θανάτου γινόμενον παρανάλωμα, λύων τὴν τῆς ἀπειλῆς ἀκμὴν ὁ Θεὸς, ἐλπίδα εὐθὺς ἀθανασίας ἀνατέλλει τῷ γένει, καὶ τὸν Ἐνὼχ ἐκ μέσων ἁρπάσας, θάνατον ἀνθρώπων ἡττώμενον ἔδειξε, καὶ θνητὴν φύσιν ἐδίδασκεν ὅρους ἀθανασίας ἐκδέχεσθαι, καὶ πῶς θανάτου δρόμον ἐμάνθανον ἐμποδίζεσθαι, καὶ ἡ τοῦ δικαίου μετάστασις θανάτου στάσις ἐγίνετο. τοῦτο γινόμενον ἐν μέσῳ πένθει παλινῳδίαν τὴν φύσιν ἐδίδασκε, καὶ χρησταῖς ἐλπίσιν ἀνίεσθαι. ἵνα δὲ μὴ χρόνος πάλιν ἐν μέσῳ ῥέων πολὺς καταπλύσῃ τὴν μνήμην τοῦ θαύματος, καὶ τὰ τῆς ἐλπίδος ἴχνη ἀπαλείψας τὴν ἀθυμίαν αὐξήσῃ, καὶ πάλιν ὁ θάνατος κατὰ τῶν ἀνθρώπων φοβερώτερος φαίνηται, ἀναλαμβάνει τὸ θαῦμα, καὶ διπλασιάζει τὸ δῶρον, καὶ παρῆν Ἠλίας νικητὴς κατὰ τοῦ θανάτου καλούμενος· ὃς φωνῇ τὰς νεφέλας ὑποδραμὼν, Οὐρανῷ περὶ ἀβροχίας ἠπείλησε, καὶ ῥήματι δήσας τὴν κτίσιν, ἡνίοχος τῶν στοιχείων ἐγένετο, γλώττῃ μακρᾷ τῆς κτίσεως συστείλας τὰς οἴακας, ὅτε τὸ μέγα θαῦμα δείκνυται, ἄνθρωπον Οὐρανὸς αἰχμάμενος. ἵνα γὰρ μὴ τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀτελὲς ὑποκλέψῃ τῆς κατὰ τοῦ θανάτου νίκης τὴν αἴσθησιν, γνώριμον αὐτὸν πρῶτον τῇ κτίσει πάσῃ προτίθησι, καὶ τότε πυρὸς ὀχήματι ἐπιβὰς, παραδόξῳ πτήσει καὶ δρόμῳ κάτω καταλιμπάνει τὸν θάνατον, καὶ ἀλλάσσει τὸν νόμον τῆς φύσεως ἡ ἀξία τῆς χάριτος· ἀνελήφθη γὰρ Ἠλίας ὡς εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ κέκραγεν ἡ γραφὴ τὸ θαῦμα, τοῖς ὅλοις κινῶσι τῇ φωνῇ παραπέμπουσα. σὺ δέ μοι λοιπὸν ἀγαπητὲ, τῆς λέξεως τὴν ἀκρίβειαν σκόπησον. καὶ μή σε διαλάθῃ συλλαβῆς γραφικῆς περιουσία καὶ δύναμις· μηδὲ τῆς λέξεως παραδρομῇ, τῷ Δεσπότῃ τὸν οἰκέτην νομίσῃς ἰσότιμον. οὐ γὰρ εἰς Οὐρανὸν Ἠλίας ἀνέρχεται, οὐδὲ διαδραμὼν τὸ στερέωμα, τοῖς ἐκεῖσε χωρίοις αὐλίζεται. ἀλλ' ἄκουσον τί φησιν ὁ ἀνάγων. ἐν δὲ τῷ

αἰτία

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ … Ε. ΙΑ τ.Π.Κ.τ.Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ἀνάγειν Κύριον τὸν Ἡλίαν ὡς εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ πάλιν μικρὰ λέξις, ἔστησε τὸν Ἠλίαν πρὸς τὰ ἄνω φερόμενον· ἀρκεῖ γὰρ τῷ Προφήτῃ τιμηθῆναι τῷ τύπῳ. πρὸ γὰρ τοῦ Δεσπότου τὸν οἰκέτην Οὐρανὸς οὐχ ὑποδέχεται· οὐδεὶς γὰρ ἀναβέβηκεν εἰς τὸν Οὐρανὸν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβὰς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ Οὐρανῷ. ἐτηρεῖτο γὰρ τῇ τῶν ἀνθρώπων ἀπαρχῇ διὰ τὸν τῶν ἀνθρώπων ποιητὴν, ὁ Οὐρανός. οὔπω μὲν οὖν τοῖς περὶ τὸν Ἐνὼχ καὶ Ἠλίαν ὁ Θεὸς ἀγαθῇ ἐλπίδι εὔφραινε τοὺς ἀνθρώπους, δι' ὧν ἀνθρώποις οὖσι τὸν τοῦ ἀέρος δρόμον ἐπιπήλατον ἥπλωσεν. Οὐ μὴν ἄχρι γε τούτων ἔστησε τῶν ὑπὲρ τὴν φύσιν τὴν πίστιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς καθημέραν θεωρίας ἐθάδας γενέσθαι παρασκευάζει τοῦ θαύματος. τί γὰρ ποιεῖ; προστάττει τὸν συγγραφέα Μωσέα εἰκονογράφον τῆς κτίσεως γενέσθαι, καὶ διὰ σκηνῆς μιμήσασθαι τὸν Ποιητὴν ἐγκελεύεται. γῆς μὲν μίμημα καὶ τῶν ἐν τῇ γῇ, τὸ τῆς σκηνῆς πρόσωπον θεωρούμενον· τὰ δὲ τῆς σκηνῆς ἐνδοτέρω διατειχίσας παραπετάσματι, καὶ ἀνθρώποις καταλείψας ἄθεατα, Οὐρανοῦ τινα τάξιν, τῷ μὴ φαινομένῳ μέρει χαρίζεται. ἀλλ' οὕτως Οὐρανοῦ καὶ γῆς διὰ τῶν σχημάτων νομοθετήσας τὴν μίμησιν, καὶ ἐν ἀδύτῳ ἄβατα πάλιν ἀνθρώποις εἶναι θελήσας, μόνῳ τῷ ἀρχιερατεύοντι τῶν ἀπορρήτων ἀνοίγει τὴν εἴσοδον, τῆς εἰς Οὐρανὸν ἀνόδου τὴν τότε Ἀρχιερέως εἴσοδον τυπικῶς ἐργαζόμενος. ἵνα ὁρῶντες οἱ τότε τὸν Οὐρανὸν ἐν τύπῳ διατεμνόμενον, καὶ τὸν Ἀρχιερέα μόνον τῶν ἀβάτων κατατολμῶντα, προεθιζῶσι τῇ θέᾳ, καὶ μὴ πολεμῶσι τοῖς θαύμασι. τούτων ὑπομιμνήσκων Ἰουδαίους ὁ Παῦλος ὁ τῆς οἰκουμένης παιδευτὴς, ἐβόα τῷ γράμματι· εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διὰ παντὸς εἰσίασιν οἱ ἱερεῖς, τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες. εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ – ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ – ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ – ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ – ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

τῶν. Χριστὸς δὲ παραγενόμενος Ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τουτέστιν, οὐ ταύτης τῆς κτίσεως, οὐδὲ δι᾿ αἵματος ταύρων καὶ τράγων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος, εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ ἅγια. καὶ πάλιν μετὰ βραχέα· οὐ γὰρ εἰς χειροποίητα ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστὸς, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ᾿ εἰς αὐτὸν τὸν Οὐρανὸν, νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν. οὕτως οἶδε καὶ τύποις ἐντρέπειν τοὺς ἀπίστους ὁ Θεὸς, καὶ θαύμασι πιστοῦσθαι τὰ θαύματα. οὕτω Χριστὸς ἀνήρχετο εἰς Οὐρανόν· οὕτω τοὺς τύπους ἔργῳ ἀληθείας ἐκύρωσεν. ἔδει μὲν οὖν συναπτέσθαι τῇ ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος τὴν ἄνοδον, καὶ τὸν τοῦ ᾅδου νικητὴν, εὐθὺς τὸν Οὐρανὸν ὑποδέξασθαι. ἀλλ᾿ ἵνα μὴ τὸ τάχος τῶν γινομένων κλέψῃ τὴν αἴσθησιν, παγιῶσαι τῷ χρόνῳ βούλεται τοῖς Ἀποστόλοις διὰ τῆς θεωρίας τὰ θαύματα, καὶ τῇ συνεχεῖ τῶν ὀμμάτων προσβολῇ, τῇ ψυχῇ παραπέμψαι τὴν πίστιν, συνεστιᾶται τοῖς Μαθηταῖς, ἀπολαύει τροφῆς ἀνενδεὴς ὢν, συγχωρεῖ ψηλαφᾶσθαι τὸ σῶμα, μάρτυρας τῆς ἀληθείας οὐκ ὀφθαλμοὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ δακτύλους ἐφελκόμενος. λύσας οὖν τῆς φαντασίας τὴν ὑποψίαν τῷ χρόνῳ τῆς παρουσίας, καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀποδημίαν εἰκότα τοῖς Ἀποστόλοις φθεγξάμενος, θεατὰς τῆς ἀνόδου τοὺς μαθητὰς ἀπεργάζεται. ἔδει γὰρ τῶν θαυμάτων τοὺς κήρυκας, ἀνενδοίαστον φέρειν τῶν κηρυττομένων τὴν γνῶσιν. Ἀνήγετο μὲν οὖν ὁ Σωτὴρ, ἔβλεπον δὲ κάτωθεν οἱ Μαθηταὶ, νέφος δὲ τοὺς πόδας ὑποδραμὸν, ὄχημα πρὸς τὸν δρόμον ἐγίνετο. ὢ παραδόξων θαυμάτων. ὁ ἀὴρ διοδεύεται, αἰθὴρ διαδέχεται, Ἄγγελοι συμπαρατρέχοντες ᾄσμασιν ἐπινικίοις ἐπανηγύριζον, ἐκπεπληγμένους τῇ θέᾳ τοὺς Μαθητὰς ἑορτάζειν ἔπειθον· τί ἑστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν Οὐρανόν; τί ἑστήκατε; τῷ κόσμῳ τὸ θαῦμα κηρύξατε, τῇ ἀποδημίᾳ τὴν

πα-

παρουσίαν. οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν Οὐρανόν. τούτων ἀκούσας τῶν φωνῶν ὁ Παῦλος, τῆς φωνῆς ἀφίησι τὰς σάλπιγγας διὰ τῶν γεγραμμάτων κεκραγώς· ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν Οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. τούτοις προστίθησι τοὺς ἀνθρώπους, λέγων· ὅτι ἁρπαγήσονται ἐν νεφέλαις εἰς ἀέρα, εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου. καὶ γὰρ οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος. ἐκ τῆς δεσποτικῆς τοίνυν Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Κυρίου καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰς ὁμοίας ἐλπίδας ἐξυφήσαντες, λέγωμεν πρὸς αὐτόν. ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας· ὅτι σοὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006